

ved man kan gennemtvinge denne Pligt. Det er muligt, at man kunde finde en eller anden Form, der var bedre end den, der nu er benyttet i Lovforslaget.

Endelig har jeg Anker at fremføre mod de to Paragraffer, som den ærede første Ordfører var inde paa, nemlig Bestemmelserne i § 18 og § 19 angaaende Salg og Pantsætning af fast Ejendom og Løsøre, men jeg skal, da jeg ligesom den højtærede Socialminister ikke er nogen Ynder af overflødige Ord, ganske henvise til mine Bemærkninger derom under Forhandlingerne i Folketinget i Samlingen 1919—20, Sp. 5458. Trods Aarene, der er gaaet, er jeg akkurat af den samme Opfattelse som den Gang. Jeg mener, at det, der nu synes at være til Hustruens Fordel, i det lange Løb vil vende sig til hendes Disfavør, idet Reversen af Medaillen er denne, at Manden i stigende Grad i Fremtiden vil tage Særøje, naar han skal ind under denne forholdsvist skarpe Bestemmelse. Jeg anerkender den Tendens, der ligger bag Bestemmelsen, men mener, at den i Handel og Vandel og navnlig for Hustruens Vedkommende vil virke i modsat Retning af den, der er tilsigtet.

Jeg har en Bemærkning at gøre til § 40, hvor der staar, at Bosondringskendelsen skal afsiges „snarest muligt og som Regel senest inden en Maaned“. Hvis der overhovedet skal være nogen praktisk Forstaaelse med Bosondringsdekretet, dette nemlig at faa delt Formuefællesskabet, inden der sker nogen økonomisk Ulykke for den Part, der ingen Skyld har i Ægteskabets Ophør, saa maa der handles hurtigere end senest inden en Maaned. Jeg kan anføre som et Eksempel, at da jeg en Gang indsendte Anmodning om Bosondringsdekret, fik jeg først Svar en Maaned efter, og da gik Dekretet mig imod, hvorefter jeg appellerede til Justitsministeriet og endelig langt om længe opnaaede et Bosondringsdekret. Men der var jo ingen, der, hvis Boet var blevet borttødslet, bortspekuleret, eller hvad man nu vil, havde givet den paagældende Hustru en Erstatning for den Skade, der var forvoldt hende ved, at Sagen var trukket saa længe ud. Jeg mener, der maa være en anderledes kort Frist for Afsigelse af Bosondringskendelse.

Jeg skal ellers ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder, ihvorvel jeg mener, at der er flere Punkter i disse Lovforslag, som kunde tiltrænge Ændring eller Tilføjelse. Jeg mener imidlertid, at dette maa høre hjemme under Udvalgsbehandlingen, navnlig naar Tempoet her i Rigs-

dagen er saa forceret, som det er i Øjeblikket, hvor vi bogstavelig talt ikke kan overkomme blot at gennemlæse, end sige gennemarbejde de Lovforslag, der lægges paa Tingets Bord, inden de kommer til Behandling. Dette Lovforslag har ligget paa Tingets Bord i tre Uger. Jeg gad vide, hvor mange af Tingets Medlemmer, som ikke har kendt det i Forvejen, der vilde kunne redegøre blot for Tanken, der ligger til Grund for det. Og naar vi saa faar præsenteret en Buket som den, Socialministeren præsenterede i Gaar, af Glimmerblomster uden Duft, som man ved vil visne, inden de nogen Sinde naar til Landstinget, saa synes jeg, Tingets Tid kunde bruges til anderledes Realitetsbehandlinger og virkelig produktivt Arbejde end det, vi er ude for i Øjeblikket. Vi har praktiske Lovforslag, der kan gennemføres, som Straffeloven og navnlig Ægteskabsloven, naar man kunde ofre den tilbørlige Tid derpaa. Dette Lovforslag har Nr. 23, men vi er oppe omkring ved Nr. 60, og vi har kun siddet inde i 2 Maaned. Det er det værste Præcedens, man kan give, for det er ud fra Princippet: hver Dag sit Lovforslag.

Elna Munch: Ægteskabsloven har haft en omskiftelig Tilværelse, og det er nu paa Tide, at den faar en endelig Affattelse og kan træde ud i Livet. Siden Lovforslaget vedtoges i Folketinget den 12. Februar 1920, er det blevet amputeret og udstykket og forvandlet paa forskellig Maade, men i Betragtning heraf maa jeg sige, at Lovforslaget har klareret sig godt. Resultatet kunde være blevet meget ringere. Dette tyder bedre end noget andet paa, hvilket fortrinligt Grundlag man oprindelig har haft at arbejde paa. Det Lovforslag, der her foreligger, om Ægteskabets Retsvirkninger, i Forbindelse med et Par Ændringer til andre Love indeholder jo i alt væsentligt det samme som det oprindelige Lovforslag om Ægteskabets Retsvirkninger, og jeg har derfor kun ganske enkelte Bemærkninger at gøre.

De faa Ændringer, der er indført i Kapitel I, kan jeg i alt væsentligt tiltræde. Den højtærede Justitsminister railerede over, at § 8 gav Kvinden en Fortrinsstilling, som ingen havde ønsket at forringe. Det drejer sig om, at en Hustru ikke kan hensættes til Afsoning af de hende paalagte Bidrag til Mandens Underhold. Vi har i sin Tid drøftet dette Spørgsmaal indgaaende i Udvalget, og der var dem, der mente, at Hustruen ikke